Панайотис Ливиератос

Защо свободното зидарство…

Превод от гръцки език
Панайотис Минцидис

Панайотис Ливиератос

„Защо свободно зидарство…“

Синтез на философията на свободното зидарство с исторически и информационни сведения.

ISBN: 978-619-94307
Издател.автор: Панайотис Минцидис.
Превод от гръцки език: Панайотис Минцидис© 2026 г.
e-mail: pm.projectbulgariam@gmail.com
София, 2026 г.

Съгласно Закон 2121/1993 се забранява възпроизвеждането (изцяло или частично), повторното публикуване и всякакво използване на част от произведението или на цялото произведение по какъвто и да е начин без разрешението на издателя.

Настоящото издание не се продава. Предоставя се безплатно.
https://misraimmemphis.com/bg/

Какво представляват Масонът и Масонката

Ученикът по пътя на истината — масонът или масонката — не е теоретик, който слуша или произнася красиви думи на красиви събрания в присъствието на ръкопляскащи или раболепни хора.

Той е активист, борец, който превръща в действие всичко, което говори, след като се е погрижил винаги да казва истината, да ѝ служи и да я защитава.

Той също така не е затворен в някое подземие със свещ, без да знае какво се случва на повърхността.

Той живее в света, намесва се в него и му въздейства чрез своята мисъл, слово и действие.

Когато тези три последни принципа се срещнат и се съгласуват помежду си, но се съгласуват и с вселенската истина, до която той се е доближил, тогава имаме излъчване на ЧИСТОТО СЛОВО.

Защо свободно зидарство…

Всеки път, когато някой попита какво представлява свободното зидарство, отговорите, които получава, обикновено са цяла смесица от мнения, често противоречащи едно на друго.

Разбира се, отговорността за това носи самото масонство или свободното зидарство, което, за съжаление, в повечето случаи не е обяснило какво точно представлява и какво би трябвало да очаква онзи, който влиза в него.

Свободното зидарство е един от клоновете на езотеризма.

Изборът на езотеричния път и решението да участваме в един масонски орден е избор на по-добър начин на възприемане, говорене и действие. Това е избор да не се примиряваме с грешките, които са довели човечеството до необходимостта от езотеризъм.

Това да оставаме активни по пътя на езотеризма, без да променяме поведението си към по-добро, без да се противопоставяме на лъжата, без да медитираме и да действаме като ученици на Светлината, означава, че сме обърнали условията наопаки.

Усилили сме грешките на обществото, вместо да внесем истината в него.

Произход

Свободното зидарство, или така нареченото масонство, е продължение на Древните мистерии. И тук възниква един нов въпрос: **Защо Древните мистерии…**

Замисляли ли сме се по каква причина в древността някои хора са участвали в мистериите на Древен Египет, Древна Гърция, Халдея и на други места?

Първоначалният човек — съществото, произлязло от Бога, е било същество с пълна духовност. Това същество е общувало посредством излъчваната енергия. Външната му форма не ни е позната. Говорим за епохата на царете жреци, когато царят (владетелят) е бил едновременно и жрец. Справедливост не е съществувала, защото не е съществувало понятието за несправедливост.

Това е т.нар. Златна епоха.

Поради обстоятелства и състояния, които не са предмет на настоящия момент, човекът „изпаднал“ от това висше духовно състояние и постепенно преминал в епохата на среброто, след това в епохата на медта и накрая в днешната Желязна епоха. Става дума за т.нар. „Падение“ на човека.

От Единството на всичко като начин на живот и поведение човекът „паднал“ в Разделението — тоест в отделното и индивидуално възприемане на истината от всеки човек поотделно, като същевременно запазил неугасимата божествена искра „по образ и подобие“. Именно тази божествена искра го кара непрестанно да търси възстановяването на своята духовност.

Периодът на това падение на човека и упадъка на неговата духовност (или с други думи — падането от Единицата към Двойката, от Единството към Разделението) се характеризира

и с възникването на необходимостта от общуване чрез слово, а не чрез излъчваната енергия, която е била присъща на човека преди падението.

Дешифрирането на символиката в историята за Вавилонската кула се състои в това, че човекът е загубил голяма част от вътрешната си енергия. Като имаме предвид, че неговата вътрешна енергия го е водела към общуване с всичко съществуващо, разбираме, че загубата ѝ го е лишила от лекотата на общуването. Чрез този мит Традицията ни е предала идеята за „Падението“ или за упадъка на човешката духовност.

Първоначалното състояние от Златната епоха винаги остава като архетип в колективната памет на човечеството. Това е неугасимата искра, която остава във всяко същество и във всички четири царства на природата (минералното, растителното, животинското и човешкото). Особено в последното — човешкото царство, тя отчаяно търси повторното си сливане със своя Източник. Това е искрата, която днес, на земно ниво, поражда културата и висшите идеали.

Тази потребност от повторно сливане поражда и необходимостта от посвещение…

Човекът винаги е търсил, дори и без да го осъзнава, нуждата от възможността за завръщане към Златната епоха.

Космогонията на езотеризма (свободното зидарство е клон на езотеризма) ни е научила, че днешното състояние на човека е резултат от неговото „Падение“. В различни епохи на човечеството множество посветени пратеници (Питагор, Хермес Трисмегист, Буда, Моисей, Орфей, Платон, Христос и др.) са посочвали пътя на това завръщане и на духовното възстановяване. Така се е създало посвещението. Така са се създали и Древните мистерии (Елевзинските, Кабейрийските,

Халдейските, Митраическите, Египетските и др.), за да предложат това посвещение.

Съвременни личности, които са изучавали текстовете на Хермес, Платон и неоплатониците и оказали влияние върху езотеричната мисъл на човечеството: Козимо де Медичи, Марсилио Фичино, Плетон Гемист, Пико дела Мирандола и много други допринасят в огромна степен за духовното търсене на човека. Възраждането на Платоновата академия във Флоренция[1] е важен проблясък по пътя на човечеството. В съвременната епоха това търсене намира израз в различни течения, организации или дори в разкази и легенди като:

- **Древните мистерии** на Гърция, Египет и други места.
- **Херметизъм.** Текстове и учения на Хермес Трисмегист, преведени от Марсилио Фичино.
- **Жречески колегии** на египтяните (X век пр.н.е.).
- **Орденът на Братята на Изтока** (Константинопол, 1090 г.).
- **Александрийско знание** (I–V век сл.Хр.).
- **Синовете на Вдовицата** (III век сл.Хр.). Така били наричани манихеите, последователи на персийския мистик Мани, чието учение по-късно се развива в движението на катарите и гностиците.

1 В средата на XV век във Флоренция процъфтява една изключително важна философска школа — прочутата Платонова академия, основана от Козимо де Медичи, чийто вдъхновител е Георги Плетон Гемист. Там откриваме Йоханес Ройхлин (Капнион), Димитрий Халкокондил, Йоан Аргиропул, Джовани Пико дела Мирандола, Марсилио Фичино и други. В нея се провеждат проучвания на Кабала, неоплатониците, Платон, Corpus Hermeticum и др . Целта ѝ е да утвърди Платоновия начин на формиране и образование на човека, по-свободен от строгия аристотелизъм ,който господствал през онази епоха. Нека си припомним, че в прочутата картина на Рафаело „Атинската школа“ Платон е изобразен с ръка, насочена нагоре към Божественото , Духа и съзерцанието на човека към неговия Източник — света на идеите, докато Аристотел е представен с ръка, насочена надолу към Земята, логиката и света на опита.

- **Мерлин** (V век сл.Хр.). Според преданията е роден чрез непорочно зачатие. Съществуват безброй митове за неговия живот и дело.
- **Гностици.** Гностицизмът, като възраждане на изначалното Знание, оказва огромно влияние върху езотеричната мисъл. Негови наследници са розенкройцерското движение, неоплатониците, кабалистите и като цяло цялото езотерично мислене на човечеството.
- **Албигойци.** Орден, произлязъл от манихейството. Оказва значително влияние върху живота на свети Августин.
- **Гилдии на писарите и печатарите.** При появата на ранната печатарска технология различни търсачи в сферата на езотеризма създават таен канал за отпечатване на важни текстове. При него се спазва строга секретност, а разпространението се извършва единствено сред посветени поради страх от преследвания, на каквито по онова време са подлагани всички организации, предаващи знания, застрашаващи светската власт.
- **Рицари тамплиери.** Започват като защитници на поклонниците по Светите земи, но дейността им далеч не се изчерпва с това. Те създават изключително значим орден за посвещение, който за съжаление претърпява жестоки преследвания. Жак дьо Моле (Jacques de Molay, 1292–1314), 23-тият и последен Велик магистър на Ордена на Храма, е изгорен на клада по заповед на папа Климент V и крал Филип IV Хубави.
- **Византийски сдружения**. (IV век сл.Хр.).
- **Последователи на Карл Велики**, император на Свещената римска империя. Той насърчава учеността и

многознанието. Образът му е централен в поредица от легенди и митове, свързани със световната история на езотеричното търсене.

- **Орденът на бодила на Шотландия** (Chardon d'Ecosse) (Единбург, 1314 г.).
- **Трубадури или бардове.** (XI–XIV век сл.Хр., Южна Франция, Италия, Северна Испания). Те странстват от място на място, предавайки чрез своите песни натрупаното по онова време окултно знание. По този начин оказват влияние и допринасят за развитието на езотеричното търсене.
- **Последователи на Талиесин.** (Уелс, XVI век сл.Хр.). Талиесин е легендарен бард и поет, посветен в друидските учения.
- **Кръгът на Артур и Рицарите на Кръглата маса.** Значима легенда, чието символично действие се свързва с Авалон в Шотландия. Според изследователите техните ритуали и символи са повлияни от митовете за Петдесетница и Йосиф Ариматейски.
- **Павликяни.** В голяма степен били Манихеи.
- **Творбите на Данте Алигиери** (Dante Alighieri). Неговите произведения съдържат множество езотерични учения. Данте бил посветен сред павликяните.
- **Легендата за Светия Граал.** Тя представлява значима част от мистериалната традиция. Търсенето на Светия Граал било една от основните цели на Рицарите на Кръглата маса.
- **Орденът на Жартиерата.** Организация, чиито ритуали били повлияни от кръга на крал Артур. Съществуват свързани с него текстове от Елиас Ашмол (Elias Ashmole, 1617–1692).

- **Йоан Презвитер.** (XII век сл.Хр.). Легендарна личност, която управлявала като цар жрец в Далечния изток.
- **Илюминизъм (духовен).** Това било много важно движение, което вдъхновило както езотеризма, така и романтизма. Духовният илюминизъм смятал, че човекът трябва сам да се „спаси“, за да може и обществото, на което той е клетка, да бъде спасено. (Няма никаква връзка с т.нар. организация на баварските илюминати [Illuminati], която била социална, а не организация за посвещение).
- **Розенкройцери.** Името „Розенкройцер“ се появява за първи път в писанията на германския теолог Йохан Валентин Андрее (Johann Valentin Andreae) в началото на XVII век. Става дума за „Призива на Братството на Розенкройцера“ (Fama Fraternitatis RC) от 1614 г., „ „Изповедта на Братството на Розенкройцера“ (Confessio Fraternitatis RC) от 1615 г. и „Алхимичната сватба на Християн Розенкройц“ (Chymische Hochzeit Christiani Rosencreutz) от 1616 г. В тези писания се говори за едно тайнствено Братство, чиято цел била световна духовна реформация. То оказало значително влияние върху масонството. Във Византия съществуват сведения за розенкройцерско присъствие и посветителска дейност по времето на Константин Велики и още по-рано. Орденът на „Братята на Изтока“ бил посветителски орден, основан в Константинопол през 1090 г. под покровителството на император Алексий Комнин. От този орден произлязло едно тайно и мистично братство — Орденът на „Непознатите философи“. В родословието на този орден преди него се появяват Хайнрих Кунрат (Heinrich Khunrath), автор на „Амфитеатъра на вечната мъдрост“, Хенри Сетън Космополитът, ученикът на Михаел Сендивогиус

(Michael Sendivogius), херцогът Саксонски Комнин, както и Якоб Бьоме (Jakob Böhme). В това братство бил посветен Луи Клод дьо Сен-Мартен (Louis Claude de Saint-Martin). По същото време срещаме и Ордена на „Розенкройцерите на Изтока“, или R+C d'O.

- **Художници и творци,** които чрез едно или друго свое произведение имат за цел вътрешното пробуждане на човека, като Жозеф Пеладан и Уилям Блейк.
- **Алхимици.** Алхимията като изкуство се основава на разбирането, че всичко е изградено от съчетанието на огън, въздух, земя и вода. Това свещено изкуство на трансмутацията на металите и приготвянето на злато не се отнася до материалното (физическото) създаване на злато, а до личната вътрешна трансмутация на човека, основана на древния закон на съответствията, който пронизва и управлява всичко. Според този закон човекът е призван да пробуди в себе си златото — тоест Божествената искра, която пребивава вътре в него.

Всички тези организации, течения или ордени на търсенето отстъпват място в съвременния свят на ордените на западния езотеризъм, които са ордени на т.нар. „Велико дело“. Западният езотеризъм се изразява чрез организациите на масонството, мартинизма и розенкройцерството (макар че последното се включва в първите две и не представлява отделен орден).

Като ВЕЛИКО ДЕЛО се разбира делото на личната трансформация на човешкото същество в същество, в което господства „битието“ (това, което е), а не „привидността“ (това, което изглежда). За да бъде постигнато това, човекът трябва да пробуди своя вътрешен свят. Тази „наука“ или „школа“ е наречена езотеризъм.

Това търсене намира своя израз и приложение в т.нар. езотерични ордени, като такъв орден е масонството, или свободното зидарство.

Като масонство го срещаме за първи път през XVII век с твърде смътни сведения, но по-ясно и по-интензивно през XIX век. Това е време, когато в Европа особено процъфтяват както науката, така и духовността.

По онова време се случват изключително важни събития за човечеството.

Якоб Бьоме (Jakob Böhme) чрез своите писания създава цяло течение на мисълта. Неговият ученик Йохан Георг Гихтел (Johann Georg Gichtel) е заточен и хвърлен в затвор заради идеите си. През 1614 г. са публикувани розенкройцерските манифести, както видяхме по-горе. По същото време Хайнрих Кунрат (Heinrich Khunrath), наред с други свои значими книги, написва „Амфитеатър на вечната мъдрост“ — монументално произведение за лично изучаване и медитация. Никола Антоан Кирхбергер (Nicolas Antoine Kirchberger), барон на Либисторф (Liebistorf), води кореспонденция с Луи Клод дьо Сен-Мартен (Louis Claude de Saint-Martin), създателя на мартинисткото движение. Мартинес де Паскуали (Martines de Pasqually) основава свой собствен теургичен ритуал сред Масоните Рицари Избрани Свещеници на Вселената (Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen de l’Univers), останал до наши дни с името „мартинезизъм“. Луи Клод дьо Сен-Мартен е посветен в Élus Coëns/Elus Cohen, а по-късно започва своя собствена лична система за посвещение, която запечатва завинаги езотеричния път на човека и която и до днес съществува под името „мартинизъм“. Жан-Батист Вилермоз (Jean-Baptiste Willermoz) по-късно създава Chevaliers Bienfaisants de la Cité Sainte, или C.·.B.·.C.·.S.·. — система, останала известна под името „вилермозизъм“.

Иван Владимирович Лопухин (Ivan Vladimirovich Lopukhin) пише за „Вътрешната църква“ — институция с изключително посветителен характер, като през 1783 г. открива една от двете издателски къщи на масонското „Приятелско общество“ (очевидно би трябвало да съществува някаква връзка и с познатото ни Приятелско общество, или „Филики Етерия“ на гръцки език, което вдъхновява много от първите дейци на въстанието на гръцкото общество). Чрез тази издателска къща той публикува произведения на мистици и масони, както и на отци на църквата.

Масонските ордени се основават един след друг, като същевременно се възраждат или създават масонски ритуали, които ще разгледаме подробно по-долу.

Първите женски ритуали се появяват и са възприети от традиционни масонски организации, които не пожелават да принизят жената в рамките на мъжките ритуали.

Карл фон Екартсхаузен (Karl von Eckartshausen) пише своите произведения по езотеризъм, сред които най-значимото е „Облакът над светилището“.

Теофилос Каирис, цели четири десетилетия преди основаването на Теософското общество от Елена Блаватска (Helena Blavatsky), основава в Лондон „Гръцкото теософско дружество“ заедно с други гърци, живеещи извън родината. Жерар Анаклет Винсент Енкос (Gerard Anaclet Vincent Encausse — Papus) създава заедно с Огюст Шабосо (Augustin Chabosseau) първия „Мартинистки орден“, като и двамата следват посвещенията, които са получили от Л. К. дьо Сен-Мартен чрез последователни носители на посвещенческа приемственост.

Галилей вече е наблюдавал кратерите на Луната. Американският континент е открит и частично заселен. Вече е извършено околосветско плаване. Коперник е предизвикал революция с теорията за Слънчевата система. Джордано

Бруно (Giordano Bruno) е изгорен на клада, защото заявява, че Вселената е безкрайна. Платоновата академия във Флоренция вече е основана доста по-рано, както описахме по-горе. С две думи, човекът търси своя Бог…

Езотеризмът като източник на масонството

Ако поискаме да определим езотеризма с няколко думи, бихме казали, че този термин служи за обозначаване на изучаването на нашия вътрешен свят. Той изучава неизвестното — онова, което е скрито от множеството. Под термина „езотеризъм“ се разбира изучаването на онези теми или явления, които не могат да бъдат възприети чрез нашите физически сетива, а стават разбираеми и обект на изследване посредством свръхестествените ни сетива, които Парацелз нарича „шести принцип“. (Нарича се също „шесто чувство“ или пророческа способност и представлява именно свръхестествено сетиво.).

С други думи, това означава, че езотеризмът не учи на онова, което ни се посочва като същност на човека и природата от външната човешка наука (която от друга страна е необходима), а на онова, което те са в действителност. Следователно неговата цел е да даде решение на големите проблеми, които ни измъчват, а именно: Бог, доброто, злото, видимият и невидимият свят, човекът, човешката душа и нейното предназначение, смъртта, животът след смъртта и т.н.

Езотеризмът стои между науката и религията. Науката е положителна, религията е отрицателна. Езотеризмът е неутрален и уравновесяващ.

Ето какво ни казват по същия въпрос Луи-Софрон Фюгерон и Жан (Жоани) Брико (L. S. Fugairon & J. Bricaud): *„Цялото човечество, с изключение на някои редки и напълно диви племена, приема като сигурна истина съществуването,*

наред с осезаемите същества, които виждаме, и на други невидими същества, които не виждаме. На тези същества се дава име, равнозначно на нашата дума „дух“. Повечето народи също вярват, че над всички духове съществува един, който им заповядва, и това е Върховният дух. Човечеството също така признава, че в човека съществува невидима част, която преживява смъртта на тялото. И тази невидима част е дух. Накрая, всички народи вярват в съществуването на определени отношения между видимия свят и невидимия свят.“

Науката се развива чрез разума. Езотеризмът е свещената наука, или науката на науките, която изследва чрез разума и сърцето.

Подчертаваме „чрез сърцето“, защото трябва да уточним, че вътрешното търсене има три пътя:

1. Пътят на сетивата, или на корема.
2. Пътят на сърцето.
3. Пътят на главата.

Първият (пътят на корема) не се отнася до западния човек, не се приема от езотеризма и се свързва преди всичко с метода на веществата, следван главно от някои народи в Южна Америка.

Третият (пътят на главата) е път, който е чисто духовен и недостъпен за съвременния човек.

Вторият (пътят на сърцето) е пътят, по който търсещият желае да влезе в сърцето на Бога и да направи така, че сърцето на Бога да влезе в него.

Към този път принадлежат организациите на западния езотеризъм. Пътят на сърцето изисква от търсещия непрекъсната бдителност, която той трябва да поддържа през целия си живот — бдителност както към самия себе си, така и към онези, които го заобикалят. Така той ще успее да съчетае и хармонизира милостта, справедливостта и абсолютната

истина. По този начин ще успее да приравни и идентифицира в единство своята мисъл, слово и действие. Тогава ще се превърне в истински посветен.

Езотеризмът реално съществува, откакто съществува човешкото същество, и представлява изучаване на вътрешния свят на човека, в който пребивава истината, защото човекът е създаден по „образ и подобие“. Крайната му цел е обожествяването на човека.

Езотеризмът пробужда вътрешната божествена искра на човека чрез посвещението и „учи“ посредством митове, символи и алегории.

В по-висшите състояния на човешкото съзнание се пробуждат и проявяват висшите функции на душата — тоест висшата емоционална функция (интуицията) и висшата умствена функция (прозрението, или вдъхновението). Езотеризмът работи чрез символи, митове и алегории. Целта на алегорията или символа е да достигне до висшите функции на човека, като му предаде идеи, недостъпни за интелекта, при това във форма, която изключва възможността за погрешно тълкуване. Алегориите са предназначени преди всичко за интуицията, а символите — за прозрението.

Символите не само предават идеи, принадлежащи към обективното знание, но също така показват и пътя, който води към него. А този път не е друг освен пътят на емоционалното и умственото очистване.

Правилното разбиране на символите не може да доведе до разногласие. То задълбочава знанието и не може да остане само теория или обикновено „учене“, защото укрепва борбата на всеки от нас за осъществяването на Великото дело — тоест за единението на нашето знание и нашето битие (нашето „е“). Чистото знание не може да бъде предадено директно, но когато се изразява чрез символи, те го покриват като с воал,

макар че същевременно този воал става прозрачен за онези, които желаят и разбират как да гледат през него.

С тези идеали през Средновековието се появяват познавачи на това „царско“ изкуство, които скриват знанието зад строителни и архитектурни термини. Те използват митове и символи, които пробуждат архетипни ценности, вече съществуващи в човешкото същество и очакващи своето събуждане. Посветителният процес (при условие, че стриктно се спазват правилата за неговото приложение), в съчетание с пробуждането чрез митове и символи, осигурява желания трансформационен процес на всяко същество поотделно, а чрез това — и трансформацията на неговата среда и на човечеството.

Така човекът става „свободен“ от тежестите, които го държат в плен на измамни избори. Посвещението действа в невидимото и чрез него свързва посветения с първичното състояние на светлината. Проводник на това общуване е ритуалът (ritual). Ритуалът се нарича така в смисъла на ритъма.

Изкуството на масонството и на езотеризма като цяло се нарича царско, защото чрез него всеки човек става цар и управител на самия себе си. Низшите инстинкти не го управляват — той ги управлява и определя.

Посвещението е сравнително съвременна необходимост. В смисъл че първоначалният човек е бил посветен от самия себе си (както описахме за Златната епоха). Той нямал нужда от посвещение, докато днес се нуждае от него все повече.

Колкото повече съвременният човек губи връзката си с първоначалния човек (онова 100% духовно същество), толкова повече има нужда от посвещение и го търси.

Ако беше съхранил по-голяма част от духовността, която е загубил с т.нар. „падение“, той би имал по-малка нужда от посвещение.

Посветителските организации, като масонството, не са благотворителни организации. Посвещението създава човеколюбци, защото учи на единството на всички нас. Погрешно е организациите за посвещение да се превръщат в благотворителни дружества, пренебрегвайки своето посветителско дело. Благотворителността е необходима съставна част от същността на всеки посветен, но една посветителска организация е призвана да създава човеколюбци и Хора (Човеци) с главно „Ч“, чиято същност ще включва и благотворителността. Освен това от момента, в който благотворителният акт стане публичен и свързан с името на дарителя, той губи цялото си величие. Нуждаещият се е получил помощ, но даващият е направил крачки назад в своя посветителски път. И тези крачки ще трябва да бъдат извървени отново, от самото начало... Благотворителността не трябва да се показва по никакъв начин и не трябва да се очаква никаква награда, защото по този начин се анулира отплатата, която Вселената би му върнала чрез глобалната невидима посветителска верига.

Освен това целият благотворителен процес често бива погрешно разбиран. Помагащият трябва да усеща, че просто преразпределя част от богатството, което принадлежи на всички, а не че самият той дава нещо свое.

Посветеният знае, че всички ние представляваме клетки на един и същ организъм. Както се грижим за ръката си, когато я боли, или за окото си, когато не вижда добре, така трябва да се грижим за всеки друг човек (независимо от раса, цвят и т.н.), защото сме клетки на единен и неделим организъм.

Затова и посвещението се нарича „завръщане към Единството“.

Всяко действие, слово, постъпка или дори обикновена мисъл, която служи на разделението между хората, е антипосвещение и създава кармични задължения.

С тези мисли разбираме, че избори в живота ни, които сме смятали за положителни, могат да се окажат отрицателни! Това е истинската революция на Светлината.

Истинският посветен по същество не е просто човеколюбец. Той е Човек и помага на всекиго, защото не го счита просто и единствено за свой приятел (човеколюбие), а за част от собственото си битие (собственото си „е“).

Най-лошата форма на помощ е онази, която помага на определени групи хора, като изключва други (тоест помощ, която не се основава на критерии за нужда). Това са крачки назад, които човекът ще бъде призван да извърви отново, плащайки много висока цена, защото просто е използвал определена енергия по неправилен начин и за неправилна цел! Всъщност той е използвал оръжие, което му е било дадено за борба с антипосвещението, само за да задоволи личните си егоистични интереси. Той ще бъде призван енергийно да се върне до точка нула (а цената е голяма) и ще започне отново своя път, изплащайки натрупания кармичен дълг!

Именно поради тази причина посветителските организации се занимават до голяма степен с етични учения. Не за да станем по-етични (някои погрешно смятат, че именно затова отиваме в ложите). Да бъдем етични така или иначе е наше задължение! Етичните учения са включени, защото ако посветителската енергия ни завари с вътрешни блокажи, тогава последствията ще бъдат много по-лоши, отколкото преди посвещението! Чрез посвещението ние в известен смисъл се включваме към електрическата мрежа. Казано просто, профанът има в известна степен право на някои грешки. Посветеният — не! Посветеният е длъжен да преориентира своите избори и няма право да се самоуспокоява.

Посвещение

Посвещението по същество не действа във видимото. То действа в невидимото и именно там виждаме неговото отражение. Посвещението следва своя път чрез символи, алегории и митове. То води до разкриването на онази структура на човека, която вече съществува вътре в него и която ще се превърне в движеща сила за собственото му спасение.

Посвещението е като електрическия ток — то изисква устойчиви електрически вериги, изолирани кабели, правилни свързвания и проверени уреди. Ако не ги намери, не функционира!

Посвещението е разширяване на съзнанието и приближаване до божествените качества, които са присъщи на човека още от началото на неговото сътворение. То се осъществява чрез ритуал (ritual) и има за цел неговото реално разширяване вътре в посветения.

Посвещението следва определен ритуал. Думата „ритуал“ тук не се отнася до вид или разновидност (type), а до ритъма или канала за общуване между горното и долното (rite).

Ритуалната церемония въздейства върху емоционалното равнище в ограничена степен по време на самото си извършване, докато ритуалът (rite), като естествен канал на духовно влияние, проектира дълбоко в него една вибрация, която никога няма да престане. Ритуалът (rite) е „действие“, натоварено със задачата да въздейства и да отвори онзи път, който позволява на Божественото да влезе в човека, като същевременно позволява на човека да се остави да бъде проникнат от Божественото.

Става дума за едно действие или за поредица от действия, вече „заредени“, чието изпълнение гарантира връзката между горното и долното.

Без изпълнението на ритуала (rite) всяка ритуална церемония остава просто красиво повторение на добронамерени действия.

Ритуалът (като превод на думата rite, а не type) е средството за свързване между горното и долното. Той е великият канал, по който се предават силите, възпроизвеждащи се отгоре надолу и обратно. Ритуалът е действие, което премахва преградите между горното и долното, между видимото и невидимото. Ритуалите (rite) са носители, които предават непосредствено, посредством непрекъснатата посветителска верига от поколение на поколение, духовното влияние върху посветените. Бихме могли да кажем, че ритуалът (rite), в общ смисъл, е съвкупност от действия, които изобразяват една трансцендентна идея, макар че и това определение не е абсолютно точно. Терминът не се отнася единствено до масонството, а по принцип до „средството“ за предаване на духовно влияние.

„Зоар“ (книгата, излагаща кабалистичния светоглед) казва за ритуала (rite), че той е „димът на жертвоприношенията, който се издига оттук долу и запалва светилниците горе, така че всички светлини да сияят на небето“. „Ли Ки“ (китайската книга за ритуалите) казва, че „ритуалът (rite) е дългият канал, в който се събират пътищата към небето“.

Бихме могли да кажем, че РИТУАЛЪТ, в общ смисъл, е съвкупност от действия, които изобразяват една трансцендентна идея, макар, че и това определение не е абсолютно пълно.

В хода на историята вътрешното търсене на човека е намерило множество форми на изразяване, като конкретно в масонството в международен план са регистрирани повече от 30 масонски ритуала (rites).

Разбира се, всички те имат своя собствена стойност, при условие че не бъдат деформирани или променени. Както не можем да променяме едно музикално произведение без последствия, нито една картина, нито едно стихотворение, така не можем да изменяме и текстовете на един ритуал (rite).

Ритуалът в смисъла на неговите текстове не подлежи на модернизиране, нито на адаптиране. Ако подобно нещо се случи, той просто се превръща в театрално действие, което в най-добрия случай има емоционално съдържание.

За да бъде посвещението валидно, се изисква:

1. Посветител, който е получил свише възможността да посвещава, а не отдолу — чрез избори...
2. Автентичен ритуал, тъй като всяко негово изменение изопачава и анулира търсения резултат.
3. Посвещаван, който съзнателно приема посветителското действие и ще го развива чрез своите проучвания, занимания и поведение, като привежда ежедневния си живот в съответствие с ученията на посвещението, вместо да ги изоставя.
4. Мъжко или женско масонско посвещение в зависимост от пола на посвещавания/посвещаваната (мъжко посвещение — слънчево; женско посвещение — лунно).
5. Посвещение индивидуално — и само индивидуално, тъй като всяко творение притежава своя собствена духовна същност и лична необходимост от възстановяване, а следователно — и своя посветителска връзка.
6. Никакво откупуване или придобиване срещу парично или друго материално възнаграждение.

Спазването на ритуала (rite) по време на посвещението осигурява и връзката с егрегора на ордена.

Както всяка автентична посветителска организация масонството, или свободното зидарство, не вярва в

приспособяването на посвещението към обществените условия, а в приспособяването на обществото към принципите на посвещението.

Егрегорът е жив енергиен кръг, който се създава от съвкупните сили на: 1. видимите същности, които са наши членове; 2. невидимите същности, които са били членове на ордена и са преминали във Вечния изток; 3. други същности в останалите измерения на съществуване.

Егрегорът е междинното състояние, което осигурява свещеността на нашите работи. С други думи, той е бдителният пазител, защитната мантия на идеала на ордена. Егрегор имат само традиционните ордени.

Съществуването на егрегор е предпоставка за основаването на традиционен орден. А самият егрегор поддържа ордена и наблюдава правилното му функциониране.

Посветителска регулярност

За да бъде един масонски орден посветителен и редовен, той е длъжен да съхранява своята идентичност.

Идентичността на ордена е връзката с неговия егрегор, която се осигурява чрез правилното му функциониране въз основа на правилата на езотеризма и намеренията на неговите членове.

За да бъде постигната и запазена тази връзка, е необходимо спазването на:

1. Неговите автентични ритуали (в смисъла на ритуалните текстове), които трябва да останат неизменни, за да бъде съхранена непокътната вибрацията и да се гарантира тяхното свещено действие.
2. Неговите първоначални правила, които осигуряват завинаги безкористното му функциониране, неизменността на ритуалите (в смисъла на ритуалните

текстове), традиционността, правилното предаване на неговите учения и преди всичко — непрекъснатата посветителска приемственост.

Когато ритуалите и правилата се спазват, връзката с егрегора остава непрекъсната, а ордените престават да бъдат „умалено копие на обществото“ и се превръщат в пристанище за духовния път на търсачите.

Автентично посвещение е онова, което изхожда от факта на „Падението“ и се стреми към „реинтеграцията“ и „завръщането“ на всеки посветен поотделно към неговата духовност. То се предава въз основа на посветителските правила: помазване и посветителско право на посветителя; автентичен ритуал (в смисъла на ритуални текстове); както и абсолютно никакво откупуване или придобиване срещу парична сума.

Масонски Ритуали

До днес международно са регистрирани следните масонски ритуали (по азбучен ред):

1. **Адонирамически ритуал.** От XVIII век.
2. **Ритуал на Амилиус** (или Emulation). Мъжки ритуал.
3. **Реформиран шотландски ритуал** (С.·.В.·.С.·.S.·.). Мъжки ритуал. Рицарски, тамплиерски и благотворителен орден, изключително християнски (Благотворителни или милосърдни рицари на Светия град). Създаден е от Жан-Батист Вилермоз (Jean-Baptiste Willermoz). Исторически е останал известен и под наименованието вилермозистко или мартинистко масонство. Това е единственият ритуал, който съчетава мартинизъм (вилермозизъм) и масонство.
4. **Древен ритуал** (Ancient Rite).
5. **Ритуалът на Изтока** на Килуининг (Kilwinning).

6. **Примитивен ритуал** на Намюр (Namur) (1770 г.).
7. **Ритуалът на Строгото спазване** (на немски: Strikte Observanz) (1756 г.). Негов основател е барон Карл Готхелф фон Хунд.
8. **Архитекти на Африка.** Ритуал от 6 степени, предимно египетски. Действал е през 1767 г. и е съществувал за много кратко време.
9. **Ритуалът на Императорите на Изтока и Запада.**
10. **Arcana Arcanorum.** Поредица от ритуали на висша теургия, които се съдържат в малък брой строго традиционни организации. Те се извършват при абсолютна сериозност и само при много строги условия (Misraim-Memphis, Питагорейци и др.). Изискват истинска вътрешна чистота на участниците, както и чисти и безкористни намерения от тяхна страна.
11. **Френски традиционен ритуал.**
12. **Рицарите масони, избрани свещеници на Вселената** (Ordre des Chevaliers Maçons Élus Coëns de l'Univers). Основан е от Жак дьо Ливрон Йоахим дьо ла Тур дьо ла Каз Мартинес де Паскуали (Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually). Неговата цел е била ритуалната теургия.
13. **Национален испански ритуал.** Създаден е на 18 февруари 1887 г. от Мануел Химено и Каталан (Manuel Gimenoy Catalan).
14. **Ритуал от 7 степени.** (Великобритания, 1760 г.).
15. **Рицарите на Палестина.** Създаден е от общността на Мъдреците на Светлината и е разпространен в Европа, Упсала и Шотландия под формата на Източно масонство.
16. **Ритуалът на Петър Мелисино.** От 1765 г. Състои се от 7 степени. Използват се само философските степени,

тъй като приема майстори/учители, които са завършили символичните степени в който и да е друг ритуал (rite).

17. **Ритуалът на Мисраим-Мемфис** (Misraim-Memphis). Херметичен египетски ритуал. Основава се на обединението на ритуала Misraim с ритуала Memphis. Състои се от 95 степени, сляти в 11 посвещения, плюс 2 административни степени — 96° и 97°, съответно за Националния и Суверенния велик майстор. В неговите среди съществува и женски масонски ритуал (rite) със свои собствени женски ритуали (в смисъла на ритуални текстове).
18. **Шотландски ритуал.** Мъжки ритуал с 33 степени (обикновено разпределени в 11 посвещения). За първи път се появява като Ритуал на Съвършенството с 28 степени. След Съвета в Чарлстън нататък (1801 г.) функционира с 33 степени.
19. **Ритуалът Мъдреци на Светлината.** Създаден е в Египет от Ормус (Ormus) заедно с есеите.
20. **Ритуалът на Соломон** — Ordre Initiatique et Traditionnel de l'Art Royal (O.I.T.A.R.).
21. **Съвременен френски ритуал.**
22. **Символичен ритуал.** (Създаден на 8.10.1859 г. Днес функционира под егидата на Великия ориент на Италия.)
23. **Ритуалът на Йорк**. Мъжки ритуал.
24. **Ритуалът на Azul.** (Аржентина).
25. **Ритуалът на Bordeaux** (1762 г.).
26. **Filadelfi di Narbona** (предшественик на Ложата на Монтобан). Появява се около 1780 г. и е разделен на 3 класа, от които първият и вторият включват 17 степени, а третият — три синода или перистила, в които се извършва изучаване на различните области на

окултните науки. В този „Примитивен ритуал на филаделфите от Нарбон“ последната степен е била „Розенкройцерът на Великия розарий“, която степен става автономна след смъртта на Шефдебиен д'Армисан (Chefdebien d’Armissan) през 1814 г. и се преобразува в R+C d’O. „Примитивният ритуал на филаделфите от Нарбон“ е произлязъл от „Филалетите“, които са продължили линията на Élus Coëns на Мартинес де Паскуали.

27. **Ритуалът на Filadelfi на Египет.**
28. **Ритуалът на Montauban.** Създава се от Габриел Матийо Маркони (Gabriel Mathieu Marconis), баща на Етиен Маркони де Негре (Etienne Marconis de Nègre). От него в значителна степен произлиза Ритуалът на Мемфис (Memphis).
29. **Ритуалът на Swedenborg.** (Авиньон, 1773 г.). Система от 10 степени в три класа.

Френска картина, изобразяваща масонско посвещение

Как функционира масонството

Масонството е организация за посвещение. То работи чрез ритуалните церемонии (текстове) на съответния ритуал, избран от всяка отделна масонска организация. Дейността му се осъществява чрез заседанията на неговите ложи.

Терминът „ложа“ се използва поради древногръцкия му произход, тъй като в Древна Гърция ложата е била място за срещи и философски дискусии.

Ритуалните текстове са създадени от основателите на съответните ритуали, за да се породи чрез тях подходяща вибрация, която да позволи издигането на духа, духовното ориентиране и търсенето на истината, намираща се вътре във всеки човек. Те представляват посредника между видимото и невидимото.

Тук сме длъжни да подчертаем, че масонството не преподава абсолютно нищо. То може да се позовава на „учения“, но те не се предават по начина, по който това се прави в училище или университет.

За да обясним това, ще се обърнем към великия философ Сократ. Сократовият майевтичен метод е диалектическа техника, според която чрез целенасочени въпроси философът помага на събеседника си да „роди“ (да открие) истината в самия себе си, вместо да му налага готови знания. Методът се основава на признаването на собственото незнание и на индуктивния подход, като води до самопознание.

Основните характеристики на този майевтичен метод, който следва именно езотеризмът и в конкретния случай масонството, са и продължават да бъдат:

1. **Търсене на истината:** Сократ не поучава, а улеснява мисленето, за да бъдат открити обективни определения на понятията (например какво е добродетел, какво е справедливост).

2. **Сократическа ирония:** Сократ се преструва, че не знае, като по този начин принуждава събеседника да изложи своите възгледи и да осъзнае празнотите или противоречията в собственото си мислене.
3. **Диалектически процес:** Чрез диалога „лъжливото“ знание се отхвърля, за да може да се прояви истинското знание, което вече се намира в душата на човека, подобно на това как акушерката помага при раждането. Тук отново откриваме идеята за присъщата Божествена искра, за която споменахме в главата относно произхода на масонството.
4. **Самоопределяне:** Целта е събеседникът сам да достигне до извода, като по този начин се укрепва свободната субективност.

Този метод представлява основа на критическото мислене, насърчавайки поставянето под съмнение на предразсъдъците и личното откриване на знанието. Поставянето под съмнение и премахването на предразсъдъците е основно условие за израстването и пътя на масона, защото само чрез тяхното отстраняване той става свободен.

Именно затова масонството често се нарича свободно зидарство. То прави човека свободен.

Както всеки път на езотеризма, масонството се основава на значението на акростиха V.I.T.R.I.O.L. [2] (*Visita Interiora Terræ Rectificando Invenies Occultum Lapidem*) който ни посочва правилната посока: «*Посети вътрешността на Земята и чрез изправяне, ще откриеш скритият камък*». Тоест: „Потърси вътре в себе си и ще откриеш истината“.

---

[2] *Включено е в произведението „Азот на философите“ (Azoth) на германския алхимик Василий Валентин (предполагаеми, но непотвърдени години на живот: 1394–1450). През 1599 г. е публикувано алхимичното съчинение „Дванадесетте ключа“ (Die Zwölf Schlüssel).*

Впрочем истината на Вселената се намира чрез тълкуването на човека, а не обратното!

Масонът търси истината и не се примирява с нищо по-малко. В Делфийския оракул, в така наречения пъп на Земята, се е намирал надписът: «*Човече, познай себе си и ще познаеш Вселената и Боговете*».

Масонството, както и всички сериозни организации за посвещение (поне онези, които уважават собственото си име и история), не се приспособяват към начина на мислене на своите членове. Напротив, точно обратното…

Важно е да се има предвид, че една организация за посвещение не функционира на материално ниво. Това, което виждаме тук, е отражението на организацията, която функционира в невидимото. Ако един орден се приспособи към потребностите на своите членове, тогава той започва да функционира като отражение на тяхното мислене, вместо като отражение на Небесната хармония. Той деградира и започва да работи като обикновено сдружение, политическа партия или спортен клуб. Всички те са необходими за земното съществуване на човека, но организацията за посвещение е необходима за повторното ни свързване с Източника на светлината. Ако тя се приспособи към профанното, тогава самата тя става профанна.

Масонството принадлежи към ордените на Словото. То се стреми към пробуждането на божествените качества на човешкото слово, за да може то да стане „Чисто слово“. „Чисто слово“ е словото, което се настройва и вибрира в съзвучие с Източника на сътворението — Словото Божие. „Чистото слово“ задейства егрегора на ордена.

Какво не е Масонството
Отношението му към религиите

Една истинска масонска организация не е клуб за приятелски срещи и обмен на мнения, нито средство за създаване на лични познанства. Разбира се, тя не е политическа партия, нито религиозна или парарелигиозна организация, а още по-малко е религия. Ако беше религия, тя би изисквала от членовете си да изоставят своята религия и да приемат някаква нова. Тя също така не представлява никаква форма на власт, нито се стреми към придобиването на такава.

Занимавайки се с произхода и предназначението на човека, масонството очевидно разсъждава философски върху въпроси, свързани със сътворението, неговото развитие и неговия път. В своите писмени трудове и в дискусиите, провеждани в ложите, то се позовава на единствения и единен Бог. Това обаче не го превръща в религиозна доктрина. Без да поставя като условие вярата в определена религия, масонството изисква от своите членове вяра в единствения Бог независимо от начина, по който Той е определен в съответните религиозни убеждения на всеки член. По време на своите заседания и в текстовете си то нарича Бога «*Великия Архитект на Вселената*» или «*Върховния Строител на Световете*» именно за да подчертае Неговата същност, без да използва наименование, съвпадащо с това на

някое конкретно вероизповедание, и за да не накърнява религиозните убеждения на отделния член, които се уважават напълно.

Исторически е засвидетелствано, че всеки народ е приписвал различни характеристики и качества на своя Бог. Масонството помирява всички различия в представите за Бога в името на един Бог на любовта и милосърдието.

Масонството насърчава изучаването на всички религии, тъй като вярва, че Бог е един независимо от Неговото наименование и от начина, по който различните религии на различните места и епохи са представяли Неговата същност в земния свят. Освен това то насърчава изучаването на всички онези текстове, които биха подпомогнали духовното търсене на неговите членове. Масонството вярва, че „не се поставя никаква граница пред търсенето на истината“.

Една истинска масонска организация следва да разполага със система за изучаване, съобразена с развитието на всеки член по степени. Както вече посочихме, масонството не предоставя енциклопедични знания — това е задача на други организации. То обаче е длъжно да насърчава изучаването на онези текстове, които ще помогнат на търсещия да разбере символиката. Енциклопедичните знания, макар и да не са приоритет, представляват свързващия елемент, който помага на масона да съедини ума (енциклопедичното знание) със сърцето (посвещението).

Corpus Hermeticum
на Хермес Трисмегист

Степенно развитие

Степените в масонството представляват напредък в познанието и промяна в състоянието на съзнанието. В една истинска масонска организация издигането в степени или заемането на длъжности е постижение на определено ниво на съзнание, а не резултат от прослужено време, енциклопедични знания или единствено от определен брой присъствия (*и, разбира се, в никакъв случай не е резултат от заплащане*). Оценката се извършва въз основа на цялостното поведение на члена — неговото присъствие, интерес, неконкурентното му отношение към останалите членове, посвещенческото му поведение дори в профанния му живот, готовността му да помага на по-младите братя и сестри по въпросите на дешифриране на символиката на ритуалите и ученията, неговата скромност и стремежът му да придобие истинското качество на масон или масонка.

Докладът и речта за дешифриране на символиката на степента, която даден брат или сестра притежава, е необходимо условие, но не замества поведението, което трябва да бъде лишено от високомерие, съревнование и показност. Като цяло то трябва да бъде поведение на чирак-ученик, защото всички длъжности и степени са дадени тук и тук ще останат, а всички ние сме и ще останем ученици на Светлината. Масонската организация носи отговорност за посвещенческата подготовка на своите членове и за тяхното развитие, поради което е длъжна непрестанно да полага грижи за това.

Масонството при двата пола

Масонството „работи върху физико-етерната част на човешкото същество“[3]. Физическото тяло не притежава еднакви характеристики при двата пола. Мъжът има активно физиеско тяло и пасивно етерно тяло. Жената има пасивно физическо тяло и активно етерно тяло.

Следователно не е възможно чрез една и съща посвещенческа дейност — тоест чрез един и същ ритуал, да бъдат посвещавани както мъжът, така и жената.

Посвещенският път на жената преминава през съхраняването на нейната женска идентичност, а не през копирането на каквато и да било мъжка идентичност.

Мъжът е активно същество, а жената — пасивно.

Мъжки символи са: мечът, скиптърът, огънят, ключът и слънцето.

Женски символи са: чашата, водата, земята, луната и змията.

Нека разгледаме различните им функции:

- ✓На физико-материалното поле преобладава мъжът.
- ✓На астралното поле — жената.
- ✓На полето на нисшия ум — мъжът.
- ✓На полето на висшия ум (интуицията) — жената.

В действителност мъжът не е просто активен, а жената пасивна. Мъжът е пасивно активен, а жената активно пасивна. Тоест мъжът проявява активност, след като пасивно е приел предизвикателството на жената. А жената е пасивна, след като е действала, за да предизвика активността на мъжа.

Мъжът е активно романтичен, а жената — пасивно романтична. Всеки от тях поддържа ритмите на живота по

---

[3] Човекът се състои от физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло, нисше ментално тяло, висше ментално тяло, безполова душа и духовно тяло, или божествена искра.

свой собствен, свещен и несравним начин. Промяната на това състояние води единствено до антипосвещение.

Женското посвещение възвисява жената, докато мъжкото посвещение я принизява до подчинено средство на мъжкия начин на действие. Всичко това изисква различно посвещение за жената — с женски ритуали и женски начин на функциониране. Копирането на мъжките ритуали превръща жената в несъвършено подобие на мъжа, което не съответства на нейната същност.

Освен това сме длъжни да подчертаем, че от посвещенческа гледна точка жената превъзхожда мъжа, тъй като притежава по-голяма възприемчивост от него и по този начин започва посвещенския процес от по-висока изходна позиция.

Ето защо една истинска масонска организация следва да има мъжки ложи с мъжки ритуали и женски ложи с женски ритуали за масонките. По този начин женското лунно посвещение ще даде на жената възможността, която ѝ се полага като равна, но не идентична с мъжа, работещ чрез слънчевото посвещение.

Поверителността

Известно е, че всички посвещенски организации, чиято дейност е свързана с езотеризма, и по-конкретно масонството, спазват поверителност по отношение на своята дейност, на помещенията, в които се събират, на начина, по който провеждат заседанията си, и на изнасяните речи. Всеки би могъл да си помисли и да се запита: щом съществува поверителност, значи има нещо лошо, което трябва да бъде скрито... Освен това тази поверителност подхранва митове, слухове и конспиративни теории — естествено, във вреда на ордена и на неговото дело.

Масонството запазва поверителността на своята дейност не защото има нещо, което да крие, а защото има нещо добро, което да съхрани. То желае да опази своето дело от погледите и коментарите на онези, които искат да го принизят и се интересуват от него единствено от любопитство. Масонството уважава всички мнения, но изисква и уважение към своето дело.

Масонската принадлежност представлява лична информация и всеки масон и всяка масонка сами решават дали да я разгласяват публично.

Възстановяването, към което се стреми масонството, е строго личен въпрос и се осъществява чрез съприкосновението със символите и с древните истини, предадени ни през вековете. Всеки работи сам със себе си и единствено със себе си. Това не е работа, която се оповестява публично, рекламира се, разгласява се шумно или се превръща в предмет на клюки и коментари. Този процес трябва да остане неприкосновен — далеч от погледите на любопитните.

Става дума за процес, който се осъществява от нас и за нас самите — и само за нас.

Според Лорис Карлези (Loris Carlesi): „Именно в този смисъл всички „слова“ на ритуала по време на заседанията са свещени и тайни, тъй като тяхното значение прикрива неизявен смисъл или духовна ценност, която постепенно ще се разкрие пред посветените, за да бъде разбрана“.

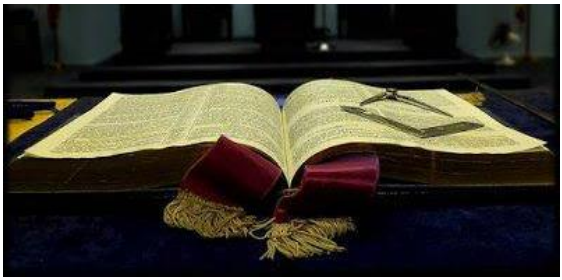
Тайната в нашия посвещенски път не се състои в това да надминем ближния си, а в това да надмогнем самите себе си. Ако сравняваме собствените си постъпки с тези на другите, тогава вървим назад, защото мярката за сравнение трябва да бъде съвършенството, а не несъвършенството на човека до нас.

Любителят на Царското изкуство (посвещението) е цар — господар на самия себе си. Ако мярката за сравнение е неговият висш аз, тогава той действително „царува“ над себе си.

Ако мярката за сравнение е някой друг, тогава някой друг „царува“ над него…

Ето защо посветеният няма нужда от профанно доказателство за каквото и да било.

Един масонски орден трябва да се ръководи от образеца на съвършеното общество, а не да бъде негово несъвършено копие.

Символи на Масонството

Основни символи на масонството са винкелът и пергелът. Като цяло то използва строителни символи, тъй като поставя масона или масонката в процеса на изграждане на собствения му или нейния личен храм. Когато този храм бъде изграден правилно, той се настройва в съзвучие и резонира с масонския храм, който от своя страна е отражение на всемирния храм и резонира с него и с небесната хармония.
Така чрез:

- Посвещението,
- Изучаването на символите,
- Медитацията,

посветеният постепенно постига освобождаването си от страстите и предразсъдъците, превръщайки се в Човек с главно „Ч“. Така се осъществява промяната на човечеството — чрез привеждането му в съответствие, посредством всеки негов член поотделно, с посвещенските принципи и с

хармонията на всемирния храм — творението на Върховния строител на световете, или Великия архитект на Вселената, Който е Бог!

Характерна черта на масона и масонката е скромността. Любовта към всяко Божие творение, помощта и безкористната отдаденост без показност също са техни отличителни качества. Масонът и масонката винаги остават ученици, независимо до каква степен в йерархичното си развитие са достигнали. Степените са дадени тук и тук ще останат. Масонът е строител на храма на Вселената чрез поправянето на собствения си личен храм.

Както и при всички посвещенски организации, неговото богатство се състои в ритуалите и произтичащите от тях учения.

Вътрешният процес на преобразяване на човека не е лесна задача. Посвещенското осъществяване изисква лична жертва. Смъртта на профанната личност и възраждането на ценности, пренебрегвани през вековете в името на конкуренцията, личното изтъкване, егото и користолюбието, представляват болезнен процес.

В известен момент идва болката. И тогава търсещият истината стига до момента, в който започва да търси виновниците.

Ако стигне дотам да потърси причините вътре в себе си, той е щастливец — Великото дело едва сега започва. На добър път…

Ако ги търси извън себе си, тогава просто в един момент ще трябва да започне отначало.

Най-големият враг на човека е самият той. Ето защо в посвещението субектът и обектът са едно и също лице.

КРАЙ

Книги от същия автор

1. История на розенкройцерското движение.
2. Двата пола и Посвещението.
3. Тайната на Розата и Кръста.
4. Трактат за възстановяването на Чистото Слово.
5. В разговор с Традицията.
6. Вътрешно свидетелство (текстовете на Триандафилос Кодзаманис).
7. Египетското масонство и въпросът за „Arcana Arcanorum“.
8. Защо гностицизмът...
9. Защо мартинизмът...
10. Защо свободното зидарство...

Преводи от същия автор

1. Папюс (Papus) – Как е устроено човешкото същество.
2. Папюс (Papus) – Мартинезизъм, вилермозизъм, мартинизмът и свободното зидарство.
3. Албер Поасон (Albert Poisson) – Алхимичното посвещение.
4. Себастиано Карачоло (Sebastiano Caracciolo) – Женското посвещение в масонството.
5. Себастиано Карачоло (Sebastiano Caracciolo) – Езотеризмът във „Венецианският търговец“ на У. Шекспир.
6. Марко Еджидио Алегри (Marco Egidio Allegri) – Въведение в масонската тайна.
7. Жан-Батист Брико (Jean-Baptiste Bricaud) – Първите елементи на езотеризма.
8. Якоб Бьоме (Jacob Böhme) – Диалог между една просветлена и една тъмна душа.
9. Андреа ди Салваторе (Andrea di Salvatore) – Символиката на Лебеда.
10. Винченцо Соро (Vincenzo Soro) – Църквата на Утешителя (Параклетос).
11. Ивон льо Лу (Yvon le Loup – Paul Sédir) – История и учения на розенкройцерите.

Текстове и статии на Панайотис Ливиератос на www.plivieratos.gr
Всички книги се предоставят безплатно в PDF формат на следните уебсайтове:
www.misraimmemphis.com.gr
www.martinismos.gr
www.gnostic.com.gr